

Oude Kerk, woensdag 17 februari 2021

Aswoensdag

ds. Johan Meijer

gelezen: Matteüs 6: 1-6 en 16-21

titel: innig

overdenking

Gemeente van de Levende, lieve mensen van God,

Vanmorgen kreeg ik een kostbaar appje van een van mijn zussen: 'Goedemorgen, ik wens je een gezegende Aswoensdag, ik denk ook aan de mooie dag die wij vorig jaar samen hadden'. Ons jaarlijkse broer-en-zus-etmaal begon vorig jaar op Aswoensdag en eindigde de middag van de volgende dag, waarbij we zeiden: dit kon wel eens een heel bijzondere tijd worden. Niet wetend hóe bijzonder en bizar de tijd al meteen daarna zou worden. Op de avond na ons afscheid kwam het nieuws over de eerste Coronabesmetting in Nederland en toen ging alles in een heel snel tempo. We moesten al meteen het weekend erop aanpassingen doen op de viering van het Avondmaal in het Kulturhus en in het Dijkhuis, en niet lang daarna begon de eerste

lockdown. De Veertigdagentijd van vorig jaar werd inderdaad een heel bijzondere tijd, en dan totaal anders dan anders, en nu zijn we een klein jaar verder en zitten we nog in die bizarre, beangstigende en beperkende tijd. Als het over een paar weken Pasen is, is er al sprake van een bijna 400 dagen tijd.

Wat zouden we dan bij het begin van déze Veertigdagentijd, die vandaag begint moeten zeggen? Normaal gesproken is de Veertigdagentijd een periode van versobering, van verinnerlijking, van dingen laten staan en andere dingen bewuster oppakken. Van minder consumptie en meer gebed bijvoorbeeld. Van minder gemakzucht en meer openstaan voor de nood van een ander. Van in de spiegel kijken en jezelf onder ogen zien, en dan niet voor het uiterlijk, maar voor het innerlijk. Maar is dat niet al wat er al bijna een jaar aan de gang is, het jaar waarin velen zozeer op zichzelf teruggeworpen zijn en er al zoveel beperkingen waren? Moet je dan nu ook nog zeggen dat het nog soberder en nog innerlijker moet?

In alle eerlijkheid: ik heb een vreemd gevoel bij het begin van deze Veertigdagentijd. En het is goed om dat uit te spreken op deze eerste dag van die periode van uitzien naar Pasen. Het vreemde gevoel is: wat maakt deze dag, wat maakt deze periode anders dan de maanden die al voor ons liggen. De maanden van quarantaine, van avondklok, van bijna nergens heen kunnen, van bijna niemand zien? Ik zou zeggen: laten wij van de periode die voor ons ligt op weg naar Pasen een periode maken van bemoediging, van elkaar opbeuren op manieren die wél tot onze beschikking staan. Laten wij woorden spreken die elkaars harten raken op een mooie, hartverwarmende wijze. Laten wij elkaars innerlijk zoeken op een zachte wijze en niet zoals zo vaak gebeurt met harde, boze, gefrustreerde toonaarden. Laten wij doen wat Jezus ons leerde: niet het uitwendige waarmee we goede sier maken met woorden of daden van barmhartigheid, maar laten wij de binnenkamer zoeken, de stille omgang met de Eeuwige en met elkaar. Laten wij ruimte maken voor onze ziel, die plaats in ons wezen waar de Eeuwige woont met liefde en tederheid, waar wij in een rechtstreeks contact staan met de Bron van ons zijn, de Oorsprong van ons wezen.

En laten wij deze Veertigdagentijd ten volle benutten om te herstellen van wat ons uitputte, laten wij elkaar de energiegevers bieden, na alles wat onze energie bijna opvrat. Laten wij elkaar voeden met beelden van hoop dat er toch ook een andere werkelijkheid mogelijk is en dat het feest van de Opstanding waar wij naar toe leven geen holle frase is, maar een wezenlijke kans om zelf tot opstanding te komen.

Wat leven er veel vragen, twijfels, angsten en duisternissen in ons. Ze kwamen in het afgelopen jaar meer dan ooit naar boven, ze haalden ons bijna onderuit. Dat deed het met ons, met ons allen, en voor niet weinigen was dat niet nieuw, want zij leefden al langer of veel langer met van die levensgrote onzekerheden, eenzaamheden en processen die het zelfbeeld danig ondermijnden. Wat zijn wij er met z'n allen aan toe zeg, dát is de situatie waar we nu in zijn. En als we niet uitkijken raken we vervreemd van elkaar. En als we niet uitkijken winnen boze machten aan terrein, ook in de politiek, waarin het vertrouwen meer en meer taant, en dat met de verkiezingen voor de deur. Wat zijn wij er met z'n allen aan toe zeg. Zo begint deze Veertigdagentijd.

Ik roep u en jullie niet op tot vasten, want vasten op allerlei manieren doen we al een hele tijd. Ik roep u en jullie niet op om je te bekeren, want dat zou onrecht doen aan alles wat al zolang in je omgaat aan zelfreflexieve gedachten. Ik roep u en jullie niet

op om nog liever voor elkaar te zijn, want velen geven al het onderste uit de kan, binnen alle beperkingen die er zijn. Ik beveel wel de Eeuwige aan je aan, de verborgen omvang die je kunt hebben in de binnenkamer van je gesprek met God. En dat hoeft geen beleefd bidden te zijn, geen beschaafd formuliergebed, het mag alles zijn wat in je leeft, want God heeft dat allang gezien en gehoord en aangevoeld. Ook al schreeuw je het uit, het is goed. Ook al knal je het meest boze dat in je leeft eruit, het is oké. Ook al zeg je op de meest rauwe manier hoe je er aan toe bent, God snapt dat. Stort je hart maar uit en schaam je niet. In de verborgen omgang met God mag alles, maar dan ook alles er zijn, open je hart. Laat het het aangrijpingspunt zijn van je nadere menswording, die op weg is naar een nadere opstanding. En weet: als er bij iemand, alles, maar dan ook alles veilig is, dan is het bij God, die uw, jouw, mijn allerinnigste God wil zijn, die ons zonder enige voorwaarde te allen tijde lief heeft.

Amen